

muligheder. Man kunne f.eks. se lidt på formålsbestemmelserne, og der er andre muligheder, som jeg ikke skal tage hul på her, men som jeg regner med vi kan bruge de kommende uger til at diskutere.

Det tredje punkt, jeg har skrevet ned som noget, jeg oplever som et fælles ønske, er en forstærket indsats for det frivillige sociale arbejde. Her er jeg også selv interesseret i at undersøge, hvordan vi kan sørge for, at de frivillige bliver inddraget i arbejdet, og hvordan deres ressourcer kan udnyttes, uden at de får et større ansvar læsset over på deres skuldre.

Endelig som det fjerde ønskes en bedre indsats for de svagtstillede grupper, altså noget, jeg allerede har sagt noget om: Hvordan kan vi sørge for, at de mennesker, som er havnet i alvorlige sociale problemer, faktisk også får en mulighed for at komme ud af de problemer med nogle af de tilbud, vi stiller til deres rådighed?

Alt dette synes jeg egentlig er et godt udgangspunkt for de kommende ugers forhandlinger og diskussioner i Socialudvalget og for forskellige former for kontakter. Jeg ser frem til, at der nok skulle være mulighed for, at vi kan enes og finde sammen i et bredt politisk flertal om de sociallovsforslag, vi behandler i dag. Der vil stadig være forskelle mellem partierne, men vi har alle sammen et grundlæggende godt udgangspunkt at arbejde ud fra.

Villy Søvndal (SF):

Jeg kvitterer for et fordrageligt oplæg fra socialministerens side, men jeg er nødt til at gå lidt tættere på et par punkter, fordi jeg i virkeligheden mener, opgaven er lettere, end det blev lagt frem.

Det ene punkt er diskussionen om retssikkerhed, hvor ministeren siger: Jamen hvis vi taler om retssikkerhed, er vi nødt til at lave nogle meget kantede regler, der siger, at hvis man er så og så meget misbruger, skal man have så og så meget hjælp, er man sindslidende, skal man have så og så meget hjælp, og er man ældre, skal det være på samme måde. Det tror jeg ikke er klogt.

Jeg tror ikke, det er klogt at lave mindstertigheder, der skal gælde fra Vestervig til Vesterbro; jeg tror derimod, det er vigtigt at lægge nogle processuelle rettigheder ind, og det er jo det, vi har diskuteret hele vejen: Hvis den sindslidende ikke får et ordentligt tilbud og derfor bliver svingdørspatient, når vedkommende løber panden imod en mur i en eller anden

offentlig forvaltning, skal der være nogle, der vurderer, om det er en rimelig behandling, vedkommende tilbydes. Sandheden er jo, at vedkommende i dag på godt og ondt er overladt til den gode eller den dårlige kommune, og det er det forhold, vi skal tage fat på.

Det samme med narkomanerne: Hvis en narkoman er motiveret for behandling, men alligevel må erkende, at der ikke er nogen, der vil lytte til ham, og han ikke får nogen tilbud, må der være nogle, der er i stand til at kigge de offentlige systemer efter i sømmene og spørge: Var det et relevant tilbud?

Hvis man siger i Gentofte Kommune – som jo ikke er nogen specielt fattig kommune – at nu vil man ikke længere vende en sclerosepatient, som det fremgår af en af de historier, der har været fremme i dagspressen inden for de sidste 14 dage, er vedkommende på godt og ondt overladt til vurderingen i Gentofte Kommune. Kan vi leve med det, når vi vedtager en ny bistandslov? Eller skal det være sådan, at et uvildigt system, f.eks. embedslægeinstitutionen, kan gribe ind og vurdere, om det ud fra et fagligt lægeligt synspunkt er et rimeligt tilbud, der tilbydes vedkommende? Eller hvad med de kommuner, som vi har mødt stribevis af eksempler på på det sidste, hvor man på trods af ælde råd og på trods af klageråd indskrænker hjemmehjælpen drastisk? Der må da være nogle, som kan være et værn imod, at den slags sker, hvis vi vil efterlade os en bistandslov, der sikrer tingene bedre for de her grupper, end tilfældet er i dag.

Derfor bliver opgaven at finde en processuel sikkerhed, der gør, at de mest betrængte grupper i vores samfund får en bedre retssikkerhed, end de har i dag. Det gennemsyrende princip skal være – hvis vi i SF skal medvirke – at jo svagere grupper, der er tale om, desto mere har de behov for at blive udstyret med en ganske stærk retssikkerhed.

Jeg synes også, vi bør overveje, hvad der skal ske, når vi vedtager en lovgivning, som ikke bliver fulgt. Ministeren var i sit svar inde på anbringelsesområdet, hvor reglerne er strammet op, det kvitterer vi for i SF, og det har vi også noteret os. Men problemet er jo, at den 1. januar 1994, hvis jeg husker rigtigt, trådte der en lov i kraft, som sagde, at enhver kommune, der anbringer et barn uden for hjemmet, skal lave en handleplan. Der er lige afleveret en undersøgelse, der konkluderer, at tingene ikke står særlig smukt til, og derfor synes jeg, at en del af den